

MASSIMO VACCHETTA
met ANTONELLA TOMASELLI

25 GRAM GELUK

Hoe een egeltje
je leven kan veranderen

Inleiding

Op de volgende bladzijden wordt een verhaal verteld dat van a tot z waargebeurd is: dat van Massimo Vacchetta en zijn egels. Ik heb Massimo bij toeval ontmoet – maar misschien gebeurt niets ooit bij toeval – en kreeg meteen zin om over hem, zijn egelwereld en opvangcentrum La Ninna te schrijven. Ik heb over hem geschreven voor een weekblad waar ik mee samenwerk: *Confidenze tra amiche*, oftewel ‘Vriendinnen onder elkaar’ (Mondadori). Daarvoor heb ik zijn verhaal in twee bladzijden samengevat, en het werd goed ontvangen.

Vervolgens kwam het voorstel van Sperling & Kuper: ‘Zullen we er een boek van maken?’ En hier is het dan. Massimo heeft me alles verteld tijdens uren, dagen, weken, maanden van telefoontjes. En ik luisterde. Terwijl hij over zichzelf vertelde, hield hij zich bezig met zijn egels. Want zoveel tijd had hij nou ook weer niet ter beschikking. Maar ik luisterde slechts. Heel aandachtig, om er niets van te missen. Ik luisterde zelfs naar de woorden die niet gezegd werden. En vooral naar de emoties, de zonnige en de schaduwkanten, want die wilde ik dolgraag overbrengen aan

iedereen die het daarna zou lezen. Ik probeerde het verhaal op geen enkele wijze zelf in te kleuren, zelfs niet onbewust. Al is dat nooit voor honderd procent mogelijk: soms schrijft je hart stiekem vanzelf, en dat heb je dan niet in de gaten.

Ook ik hou al van kleins af aan van dieren. Mijn man en mijn zoon ook. We hebben vier honden: Luna, Mare, Blu en Mostrilla. En er is een lichtrode kater die ons elke dag komt opzoeken en dan bij ons blijft. Hij heet Pimky. Verder hebben we nog een stuk of vijftien goudvissen in een vijver die speciaal voor hen is gemaakt. Er zijn ook kikkers in komen wonen: hun gekwaak is elke zomer volop te horen.

We hebben echter nog nooit egeltjes in onze tuin gezien, al weten we zeker dat ze er 's nachts rondzwerfen.

Maar terug naar Massimo. Iedereen op aarde is uniek, maar Massimo is ietsje unieker. Tussen zijn verhalen door bedacht ik dat hij nooit oud wordt. Want hij heeft de geest van een dichter die door de ogen van een kind kijkt. Daardoor kan hij schoonheid zien waar anderen die niet zien. Zo is hij, zoals jullie zullen lezen. Sentimenteel en dromerig. Met zijn fouten en zijn kwetsbaarheid, die hij niet verbergt. Met zijn kwellingen. Met zijn verdriet. Met zijn vreugde. Met zijn onzekerheden en zijn overtuigingen. En met zijn wil om te doen en te geven, die onstuitbaar is. Tenminste, zolang er een egeltje is dat door iedereen vergeten wordt en hem nodig heeft. Ten minste zolang er leven is.

Antonella Tomaselli

Een

Maart 2013. Het voorjaar was in volle gang, maar aan mij ging het voorbij. Of het leek, enigszins vervaagd van kleur en geur, ergens anders naartoe te gaan. Ik zag het niet, in beslag genomen door mijn onrust.

Binnen in me brandde de drang naar verandering. De wens om dromen na te jagen was nog niet vervaagd. Ondanks alles. In weerwil van alle klappen die ik had gekregen en alle ruzies die ik verloren had.

Ik veegde mijn haar van mijn voorhoofd alsof ik die ernstige gedachten wilde verdrijven en liep mijn inloopkast binnen. Ik combineerde de kleuren heel zorgvuldig en koos een broek, een lichte coltrui, een gevoerd jasje, schoenen, sokken. Ik deed een tamelijk opzichtig horloge om. Tot in de puntjes gekleed, zag ik in de spiegel. Die grote. Alles in orde, tot de kleinste details. Ik liep de woonkamer binnen. Daar zat ze, Greta. Met opgetrokken benen op de bank. Ze keek op van haar tablet.

‘Je ziet er goed uit in die kleren,’ riep ze verheugd uit.

Terwijl ze me aankeek, verdween die milde blik.

‘Maar je ogen gaan nog steeds schuil achter een sluier van melancholie. Ook als je lacht...’ vervolgde ze bijna in een fluistering.

Als reactie zuchtte ik zacht.

‘Ik kom snel terug,’ zei ik, en ik pakte de autosleutels en vertrok. Ik reed langzaam door het verkeer en opnieuw streden verwarde gevoelens en overwegingen om voorrang in mijn hoofd. Ik was ontevreden over mijn werk en mijn leven. Het leek net of ik in een lege duisternis ronddoolde zonder enige oriëntatie. Ik had iets nodig waar ik enthousiast van werd. Waardoor ik die levenslust kreeg waar ik zo naar snakte. Greta pushte me en dacht me daarmee te helpen. Maar ik wilde niet de richtingen uit die zij opperde. Dat waren de hare. Niet de mijne.

Toen ik van school af kwam – in die tijd kende ik haar nog niet – besloot ik dierenarts te worden. Dat leek voor iedereen om me heen – mijzelf inclusief – een toevallige keuze. Maar dat was het niet. Ik herinnerde me pas later dat er iets aan ten grondslag lag. Iets uit mijn kindertijd. Of misschien was mijn verlangen om dieren te helpen wel aangeboren. Wie weet.

En toch had ik nu, nadat ik dit werk jaren had gedaan, het gevoel dat er iets niet meer lekker liep. Er ontbrak iets. Een groot gemis, dat zwaar op me drukte zonder dat ik het kon benoemen.

Greta hield pragmatisch vol: ‘Probeer het anders aan te pakken. Je kunt je bijvoorbeeld gaan bezighouden met kleine dieren. Honden, katten. Alle gezelschapsdieren. Weet je dat je dan veel meer verdient? En je moet ook aan je pensioen denken. Een aanvullend pensioen. Of een verzekering.’ Het leek

wel of mijn vader naast me zat: doe dit, doe dat. Maar ik was niet zo en dat ben ik nog steeds niet. Ik ben het tegenovergestelde van iemand die zijn leven plant. Dat was niet mijn stijl. Ik zag me niet in een dierenartsenpraktijk vaccinaties geven en microchips inbrengen. Ik was andere, duidelijk extremere situaties gewend.

Maar toch...

Toch was ik, ook onder druk van haar, in twee praktijken voor kleine huisdieren gaan werken. Een paar keer per week maar. Bij een ervan was ik nu net gearriveerd: ik moest Andrea, de eigenaar, het hele weekend vervangen. Toen ik aankwam en we elkaar begroet hadden, begon hij aan de overdracht. Hij legde alles uit wat ik moest doen, terwijl we grapjes maakten over onszelf en ons werk. Voordat we afscheid namen, liet hij me een doos zien. Er zat een diertje in. Het was heel klein.

‘Het is een baby-egel,’ zei hij.

Ik bekeek het wezentje nieuwsgierig.

‘Een mevrouw heeft hem gevonden, bij haar in de tuin. Het is een weesje. Ze heeft hem naar me toe gebracht omdat ze niet wist hoe ze hem moest verzorgen,’ vervolgde Andrea.

Het egeltje had zijn oogjes nog dicht. Zijn huid was helemaal roze, zonder vacht. Zijn stekels waren wit en zacht en zaten een beetje door de war. Ze staken vlak achter zijn piepkleine oortjes omhoog en liepen verder over zijn hele rug.

‘Hij is een dag of twee, drie geleden geboren en weegt maar vijftientwintig gram,’ vertelde Andrea verder.

‘Vijfentwintig gram is echt helemaal niks...’ merkte ik op.

‘Ja... je zult hem een paar keer eten moeten geven.’

‘Welke melk is het beste als vervanger voor moedermelk?’

‘Ze hebben me geitenmelk aangeraden. Koemelk is helemaal niet goed, want dat heeft een hoog lactosegehalte, een vorm van suiker die egels niet verdragen. Je moet het hem met een insulinespuit geven. Druppel voor druppel.’

‘Dit komt niet vaak voor!’

Ik pakte het egeltje en zette het op mijn hand om het beter te kunnen bekijken. Ik liet mijn blik even op zijn voorpootjes rusten: met die dunne teentjes leken het net piepkleine handjes. Die gelijkenis trof me, maar nadat ik het spoortje van emotie dat bovenkwam had verdreven, stelde ik glimlachend aan Andrea voor: ‘Laten we wat foto’s met hem maken, dan zetten we die op Facebook.’

We maakten wat selfies met onze smartphone. Hij en ik met het egeltje. Ik met het egeltje. Hij met het egeltje. We kozen de leukste uit om online te zetten. We namen afscheid. En ik ging weer naar huis, waar Greta op me wachtte.

De volgende ochtend kleepte ik me zoals altijd met nauwkeurige zorg. Ik trok een spijkerbroek en een blauw linnen overhemd aan. Ik bekeek mijn jasjes kritisch en koos een casual exemplaar, dat wel van onberispelijke snit was. Een lichte havannakleur. Ik deed er sportieve schoenen bij aan. Ik controleerde voor de spiegel hoe ik eruitzag. Ik vond mijn uiterlijk

belangrijk, ik was me ervan bewust dat ik een zekere charme had en die wilde ik benadrukken.

Zoals ik met Andrea afgesproken had, ging ik naar zijn praktijk. Allereerst wilde ik me om het egeltje bekommeren. Dat opmerkelijke diertje had me de vorige dag al met al vertederd. Ik maakte de deur open en bleef als versteend staan. Ik had een kreetje gehoord. Een klein, subtiel huiltje. Als van een kuiken. Of een vogeltje. Minuscuul, voortdurend gekerm, met korte tussenpozen. Ze troffen me recht in mijn hart. Doorboorden het. Deden me pijn. Zachte en toch scherpe geluiden in de vorm van een traan.

Het egeltje vroeg om hulp.

Ik liep naar de doos vol houtsnippers, waar hij in zat. Ik pakte het beestje op en zette het op tafel.

De egel was koud. De ijzige kou van leven dat wegsijpelt om plaats te maken voor de dood. Ik voelde een oneindig verdriet om dit kleine dier. Ik werd bevangen door bekende, maar toch nieuwe emoties, alsof ze ontwaakten uit een slaperige toestand die hen lange tijd verborgen of gevangen had gehouden. Ik was helaas gewend aan de pijn van dieren. Ik had een schild gecreëerd waardoor ik een zekere afstand kon bewaren. Een schild dat in een mum van tijd aan gruzelementen viel bij het zien van dit schepseltje.

Ik bekeek het baby'tje met andere ogen. Ik zag het feit dat hij wees was. Ik zag voor me hoe zijn moeder door een auto was overreden terwijl ze eten aan het zoeken was. Misschien geplet op het asfalt. Of in elk geval niet meer in staat om naar het hol terug te keren. Ik stelde me voor hoe hij tevergeefs op haar wachtte. En hoe bang hij was. Waarschijnlijk was hij,

wanhopig, uit het nest gekropen om zijn moeder te zoeken. En in een oogwenk, als in een flits, voelde ik zijn eenzaamheid. Volledig. Als een afgrond. Die herkende ik. Die was net de mijne, die ik als kind had gekend.

Twee

Mijn opa en oma van moederskant speelden een belangrijke rol in mijn kindertijd. Ze woonden op het platteland, het waren boeren. Twee bedaarde, rustgevende mensen. Armen waarin je kon schuilen.

Ik was vaak bij hen, vooral tijdens de schoolvakanties, want mijn ouders werkten. Oma Caterina was eenvoudig. Helder als glas. Ze was de goedheid zelf. Een beperkte ontwikkeling en een zekere graad van analfabetisme, vermengd met een ouderwetse mentaliteit die bij afgelegen plekken hoort, deden niets af aan haar vriendelijke manier van doen en haar schoonheid. Soms nam ze me mee naar de stal. Ik was klein en ze legde me in een mand. Ze ging bij me zitten breien en intussen vertelde ze verhalen. Ik luisterde. En ik observeerde koeien en kalfjes. En de zwaluwen, die er hun nest hadden. In groten getale.

Toen ik groter was, ging ik met haar mee als ze ging werken op de akker en probeerde haar een handje te helpen. Daarna gingen we naar een rijtje bomen achter in de wei. We gingen op het gras in de schaduw zitten. Ze haalde de lunch of een tussendoortje uit een mand die ze had meegenomen. We aten, omhuld door

de geur van hooi. En alles was rustig. Soms vielen we daar in slaap, met op de achtergrond het geluid van krekels en cicaden, waarbij we ons het trage ritme van het platteland, van die dagen, van dat seizoen, eigen maakten.

Opa was een bijzondere figuur. Hij verhief nooit zijn stem. Toch was hij vastberaden en soms ook streng. Een boerenman, onverstoorbaar en met een pienter verstand. Iedereen kon zijn hoofd verliezen, maar dat van hem zat altijd stevig vast aan zijn nek. En hij gebruikte het ook. Uiterst kalm vanbinnen en dynamisch vanbuiten. Actief. Hij had een astmaprobleem. Zijn ademhaling ging altijd gepaard met gepiep. Voortdurend. Hij zette drie stappen en dan moest hij even stilstaan, alsof hij naar lucht moest happen. Een enorm ongemak dat hij minzaam verdroeg, maar waar hij zich niet te zeer door wilde laten leiden. Mijn vader, die altijd zeer veel belangstelling voor geneeskunde had, stond altijd klaar om hem aerosol te geven en voor hem te zorgen. Dan zei hij: 'Kijk, dit verlengt zijn leven.' En zo was het ook: het hielp hem echt. Bij opa en oma thuis was Osvaldo, de jongere broer van mijn moeder. Hij was voor mij ook meer een broer dan een oom. Mijn oudere broer. Aan het eind van de zomer ging ik weer naar huis, naar papa en mama. Het afscheid leek wel een begrafenis. Oma hilde en ik moest zelf ook huilen.

Toch kende ik ook eenzaamheid bij opa en oma. Gemis. Mijn vader en moeder kwamen 's avonds vaak langs voor een kort bezoekje. Ik wachtte op hen. Tegen het vallen van de avond posteerde ik me achter het keukenraam. Vrijwel bewegingloos. Met mijn ogen

volgde ik angstvallig de koplampen van elke auto die dichterbij kwam. Ik wachtte in stilte. Ik miste mijn moeder. Heel erg.

In de herfst, als ik weer thuis was, begon de school weer. Ik ging naar een nonnenschool. Als de bel ging, vertrokken alle kinderen joelend en lachend. Alleen ik bleef achter. Lange, eindeloze middagen. Tot mijn moeder me om halfvijf, vijf uur kwam halen. Ook op school wachtte ik achter het raam. Uren waar geen eind aan kwam. Helemaal alleen. Ik tekende vaak, en zuster Francesca zei dat ik goed was. Telkens wanneer ze naar mijn tekeningen keek, plakte ze een 'o' van bewondering op haar gezicht.

Als het mooi weer was, mocht ik op de binnenplaats van de school spelen. Dat vond ik best leuk. Achterin was een tuin. Ik reed er rond op mijn fiets: heen en weer, en ook in het rond. Heen en weer, en rondjes. Soms bleef ik staan en dan keek ik, met mijn ene voet op de grond en mijn andere nog op de trapper, naar een vlinder. Of ik liet mijn fiets liggen en ging achter een hagedis aan. Ik observeerde mieren en andere insecten waarvan ik de naam niet wist. Elke dag hetzelfde liedje. Met de angst dat mama niet meer zou komen. Nooit meer. Maar dan kwam ze toch, en ik rende op haar af. Ze lachte en omhelsde me. Ze zette me op het zadel van haar fiets en duwde die lopend voort. Zo gingen we naar huis, terwijl we elkaar vertelden hoe de dag was geweest. In juni was het schooljaar voorbij. Maar mijn ouders brachten me niet meteen naar mijn opa en oma. Ik bleef op die nonnenschool tot die helemaal gesloten was. Ik was het enige kind dat daar bleef. Mijn rondjes op de fiets op de binnen-

plaats duurden de hele dag. Heen en weer, rondjes om de paardenkastanjabomen heen.

Ik zat altijd in de rats over dat ik mijn moeder kwijt zou raken. Dat had ik van mijn vader: die was een hypochonder en zijn gesprekken draaiden vaak om ziekte en dood. Elke dag kwam hij weer met een nieuwe ontdekking. 'Ik weet zeker dat ik kanker heb. Ik haal de dertig niet,' vonniste hij. Ik was nog klein. Mettertijd heb ik zijn kwaal leren begrijpen, maar toen snapte ik het niet. Ik dacht dat hij voor zijn dertigste zou sterven. Ik werd overspoeld door verdriet en ademde elk moment die angsten van hem in, die onvermijdelijk ook de mijne werden en die ik projecteerde op de figuur van mijn moeder. Daarbij kwam dat het niet goed ging tussen papa en mama. Ze dreigden uit elkaar te gaan. Voor mij was dat vreselijk; ik was bang dat ik hen kwijt zou raken. Ja, ik zou hen verliezen omdat ze bij elkaar weg zouden gaan of omdat ze ziek zouden worden, een van de twee. Er was geen ontkomen aan. De schrik sloeg om mijn kinderhart. Mijn kindertijd ging gepaard met die verlatingsangst. Met het gemis. Met de eenzaamheid.

Vandaar dat ik die zaterdagochtend, toen ik in Andrea's praktijk naar dat kleine jankende egeltje keek, in een oogwenk begreep hoe bang en wanhopig hij was. Want dat gevoel kende ik.

Drie

Dat diertje had niemand meer op de hele wereld. Alleen ik was er om hem te helpen. Voor het eerst van mijn leven praatte ik tegen een egel. 'Ik laat je niet in de steek, kleintje. Ik laat je niet hier in deze doos sterven van de kou en de honger. Ik zal er alles aan doen om je te redden.'

Ik moest snel nadenken. Allereerst moest ik hem absoluut dringend warm zien te krijgen, dus legde ik hem tegen een kruik met lauw water. Daarna haastte ik me om mijn laptop aan te zetten: ik wilde precieze informatie. Ik wist echt niets van egels af, afgezien van vier of vijf algemeen bekende dingen. Ik ging op zoek en kwam op een forum terecht. De betreffende contactpersoon was Giulia. Ik belde haar, maar ze nam niet op. Eén, twee, drie keer. Niets.

Ongerstheid.

Eindelijk kreeg ik haar te pakken. Ik overlaadde haar met een snelle woordenstroom, achter elkaar, bijna zonder adem te halen. 'Giulia, met Massimo, ik heb een baby-egeltje dat vijftwintig gram weegt en dat gisteren gevonden is, we geven het geitenmelk maar ik heb de indruk dat het niet goed gaat,' – korte

pauze om half adem te kunnen halen – ‘... en nu voelt het kleintje zo koud aan dat ik denk dat hij behandeld moet worden maar ik weet niet hoe, help me.’

Haar zachte stem en kalme toon leken ervoor gemaakt om mijn ongerustheid te temperen. Ze begon rustig, maar precies: ‘Goed, het klopt wat je denkt: geitenmelk is niet ideaal. Het hydrateert wel, maar voedt niet voldoende. Mama-egel heeft een veel geconcentreerdere melk, heel rijk aan eiwitten en vetten en vrijwel zonder suiker. Je moet hem poedermelk voor puppy’s geven. Niet zomaar een willekeurig merk, er zijn er maar twee geschikt: x en y. Ze zijn geen van beide hetzelfde als de melk van de moederegel, maar beter dan geitenmelk. Koop een van de merken die ik je heb genoemd.’

‘Waar vind ik die?’

‘In verschillende dierenwinkels, en ook bij sommige apotheken.’

‘Oké, en hoe geef ik het hem? Met een insulinespuit? Of een zuigflesje?’

‘Een insulinespuit is goed. Je moet heel goed oppassen dat de melk niet in zijn verkeerde keelgat schiet. Dan kan het egeltje doodgaan aan aspiratiepneumonie. Je moet het hem beetje bij beetje geven. Daarna moet je de genitale zone masseren om de ontlasting te stimuleren. Zo zou zijn moeder het ook doen. Jij moet voor hem zorgen zoals zij dat zou doen. Maar aangezien jij geen egel bent...’ – ze lachte even – ‘... moet je een stukje zachte stof pakken. Of, liever nog, een watschijfje, zo eentje dat vrouwen gebruiken om hun make-up te verwijderen. Dat drink je in een beetje amandelolie, je wikkelt het om je vinger en dan mas-

seer je zachtjes. Het is heel belangrijk om dat te doen. Ongeveer de eerste drie weken van hun leven zijn egels niet zelfstandig in staat om hun darmen en urinewegen te laten functioneren, en als ze daarbij niet worden geholpen, kunnen er gevaarlijke verstoppingen ontstaan.'

Giulia praatte verder tot ze de hele lijst van primaire gegevens had doorgenomen. Dat was de enige keer dat we elkaar spraken. Daarna hadden we weliswaar intensief contact, maar alleen via e-mail en sms.

Nadat we afscheid hadden genomen, zocht ik op internet naar dierenwinkels, warenhuizen en apotheken. Ik pleegde ik weet niet hoeveel telefoontjes, maar poedermelk voor puppy's van de merken die Giulia had genoemd was onvindbaar. Sommige mensen die ik belde, wisten niet eens van het bestaan ervan. Eindelijk zei een leverancier uit Florence dat hij me het spul kon bezorgen, maar dat ik het niet voor de woensdag daarop zou ontvangen.

'Kan het niet sneller?' smeekte ik.

'Het is zaterdag, ik kan het pas maandagochtend bestellen. Ik zal het met een koerier versturen. Ik zou niet weten wat ik verder nog kan doen...' antwoordde hij.

Ik legde me erbij neer, ik kon alleen maar afwachten.

In de tussentijd zou ik verdergaan met de geitenmelk en misschien het aantal voedingen iets opschroeven.

Ik pakte het baby-egeltje op en nam het mee naar huis. Greta begroette me nieuwsgierig.

Terwijl ik haar alles vertelde wat er gebeurd was,

pakte ik een kartonnen doos, legde een zachte badstof handdoek op de bodem en zette het kleintje erop. Maar eerst woog ik hem opnieuw: nog steeds vijftwintig gram. Nou ja, hij was tenminste niet lichter geworden! Ik zette weer een warmwaterkruik tegen hem aan. Ik wilde een dekentje over hem heen leggen, maar Greta protesteerde: 'Nee, dat is overdreven! Zo stikt hij nog!' Ik gaf haar gelijk, vooral omdat ik geen tijd wilde verliezen: ik moest het diertje wat melk geven. Ik pakte een *butterfly* – zo'n vleugelnaald die wordt gebruikt voor een infuus – en knipte ongeveer een centimeter van het dopje dat een insulinespuit afdekt af. Zo werd het een soort speen. Een minuscule speen. Ik zette hem op de insulinespuit, waar ik de naald uit had gehaald, en zoog de melk erin.

Giulia had me uitgelegd hoe ik het egeltje vast moest houden terwijl ik het eten gaf. Ik zette hem op tafel en hield hem met mijn linkerhand vast, zodat hij zijn voorpootjes gestrekt had en zijn achterpootjes gebogen. 'Zoals een hond die ligt, met zijn kop omhoog, om je een voorbeeld te geven,' had ze verduidelijkt.

Ik legde voorzichtig twee vingers aan weerszijden van zijn nek om te voorkomen dat hij zich omdraaide. Met mijn rechterhand bracht ik de spuit naar zijn bekje. Ik gaf hem de melk druppel voor druppel, op zijn eigen ritme, en deed het extreem voorzichtig: een druppel, die hij doorslikte, nog een druppel. Ik wilde niet dat de melk in zijn verkeerde keelgat terechtkwam. Ook ik was me bewust van het gevaar van een longontsteking. Dat is zo ernstig dat het bijna altijd fataal is. Ik duwde de zuiger van de spuit heel zachtjes omlaag, zodat er 0,1 milliliter per keer uit kwam. Het

moest voor de egel niet makkelijk zijn om een rubberbuisje in zijn bek te hebben in plaats van zijn moeders tepel. Maar ook ik had het moeilijk: mijn handen waren gewend aan grote dieren en aan spuiten van vijftig tot honderd milliliter.

Het kostte me ruim twintig minuten om hem te voeden. Ik bleef voor hem zorgen, waarbij ik Giulia's raadgevingen nauwgezet opvolgde, terwijl Greta verbijsterd toekeek. Ook zij was vertederd en gefascineerd door dat ongewone, kwetsbare diertje.

Daarna ging ik terug naar Andrea's praktijk, om het werk af te maken waarvoor ik hem moest vervangen. Maar tussendoor ging ik steeds op een holletje naar huis om me om het egeltje te bekommeren. De dag was in een flits voorbij. Er wachtte me een ongebruikelijke nacht: ik moest om de twee tot drie uur de wekker zetten, want bij zulke kleine babydieren is dat het voedingsritme dat je moet aanhouden.

Zondagochtend om een uur of acht, nadat ik de zoveelste spuit met geitenmelk aan het egeltje had gegeven, merkte ik dat ik me niet eens zo heel moe voelde, ondanks de praktisch doorwaakte nacht. Misschien was mijn verlangen om dat kleintje te helpen zo groot dat het alle slaap en vermoeidheid verdreef. Een douche en weg was ik: ik hervatte het zigzaggen tussen mijn huis en Andrea's praktijk. Aan het begin van de middag woog ik het ukkie: vierentwintig gram. Hij was afgefallen. Eén gram. Ondanks mijn inspanningen.

Ik voelde me heel verdrietig en machteloos. Ik was ontzettend bezorgd. Ik begon hem voor en na elke voeding te wegen. Mijn ongerustheid transformeerde

zich tot een obsessie. Ik vreesde voor zijn leven. Ik maakte nog een roerige nacht door. Iets na drieën viel ik als een blok in slaap, een diepe slaap. Om zes uur, toen de wekker ging, had ik het gevoel dat ik mijn ogen maar heel even gesloten had. Toch waren er bijna drie uur verstreken. Opnieuw: wegen, geitenmelk, weer wegen, massage, kruik. Ik was het liefst weer in bed gekropen, maar het was maandag. Ik moest weer aan het werk. Na mijn studie had ik ervoor gekozen me met runderen bezig te houden. Gynaecologie en verloskunde waren mijn sterke punten, bevallingen mijn passie.

En in die periode waren er heel veel kalfjes die geboren wilden worden. Hoe zou ik me met een barende koe kunnen bezighouden en in de tussentijd het egel-tje om de drie uur kunnen voeden? Ik kon zelfs geen beroep doen op Greta: die was alleen in het weekend bij mij, maar daarna ging ze naar haar eigen huis en naar haar werk. Ik stapte onder de douche. Door het water dat over me heen stroomde werd ik helemaal wakker. Ik trok haastig de eerste de beste kleren aan die ik te pakken kreeg – wat niet mijn gewoonte was! – en stormde het huis uit. Ik nam niet eens de moeite om in de spiegel te kijken. Ik kreeg een telefoontje van een cliënt van me, een fokker. Waar ik al bang voor was, gebeurde: een koe die problemen had met beval-len. Een paar kilometer verderop.